

[Engøll]

vederlag og pension til folketingsmedlemmer og ministre må føres på et sagligt og konstruktivt grundlag, og derfor afviser vi i fællesskab det forslag, Fremskridtspartiet har fremsat.

Ser man på det samlede sæt af regler om vederlag og pension for folketingsmedlemmer og ministre, kan det ikke med nogen ret hævdes, at der i forhold til ansvar og arbejdsdag er for gunstige vilkår. Man må også konstatere, at en lang indsats i politik sjældent baner vejen til de meget fremtrædende pladser andre steder på arbejdsmarkedet; tværtimod vil det ofte være et handicap. Det har formentlig også, som det er understreget i henvendelsen til Folketingets formand og Udvalget for Forretningsordenen, været afgørende, da man – så langt tilbage som i 1928 – fastsatte reglerne om ministerpension.

Tilsvarende betragtninger gælder for folketingsmedlemmers eftervederlag. I det hele taget bør det slås fast, at når vi lægger op til en samlet vurdering af medlemmers og ministres økonomiske vilkår, sker det fra konservativ side ikke med det sigte at give efter for en aktuel kampagne og heller ikke for at forringe de samlede vilkår, men for at vurdere, om regler og vilkår kan udformes mere tidssvarende og mere sammenhængende.

Den opfordring er nu fulgt op af Folketinget. Der er igangsat et arbejde i Udvalget for Forretningsordenen, og på baggrund af de oplysninger, der indhentes, vil vi få lejlighed til at tage stilling til behovet for en modernisering af de nugældende regler.

Det arbejde hilser vi velkommen, og vi vil deltage aktivt i det, men vi kan ikke tilslutte os det lovforslag, Fremskridtspartiet har fremsat.

Birthe Rønn Hornbech (V):

I Venstre er vi naturligvis altid parate til at diskutere løn, pension og vederlag for ministre, folketingsmedlemmer og andre folkevalgte i kommunale råd, og hvor folkevalgte i øvrigt beklæder offentlige hverv og får vederlag herfor; men uden videre at beskære ministerpensionerne som foreslået uden anden begrundelse, end at tidligere ministre har uhørte særprivilegier, vil vi ikke være med til.

Det er dog altid noget, at Fremskridtspartiet er vege tilbagefor at indføre lovgivning med tilbagevirkende kraft, fordi man ikke vil i konflikt med grundloven; men det er da bemær-

kelsesværdigt, at Fremskridtspartiet helst havde fremsat forslag om lovgivning med tilbagevirkende kraft og fratagelse af allerede erhvervet pensionsret og allerede påbegyndt udbetaling. Det må vist siges at være ret enestående.

Hvis vi skal til på ny at vurdere ministres og tidligere ministres forhold – og det vil vi i Venstre som sagt gerne se på – må det ses i en langt større sammenhæng, og livslønnen for ministre må vurderes i sammenhæng med de særlige pligter, der påhviler ministre, bl.a. at de undtagelsesfrit må opgive alle andre hverv. Det er utrolig ensidigt af Fremskridtspartiet i lovforslagets bemærkninger alene at beskrive ministerpensionen som et særprivilegium uden at omtale ulemperne, også de ulemper, der f.eks. følger for offentligt ansatte, der taber pension, og alle ansatte, der bl.a. sættes uden for karriere i deres oprindelige erhverv.

Der kan anføres masser af momenter for både den ene og den anden ordning, men millimeterretfærdighed når man ikke, og det er heller ikke opgaven. Det er heller ikke opgaven gennem en debat om ministres pensionsordninger at lægge gift for befolkningens opfattelse af landets ledelse. Nuværende og tidligere regeringer skal dømmes på deres gerninger og intet andet.

I diskussionen om løn og pension skal vi ikke blive så bange for vor egen skygge, at vi for at lefle for den lille misundelse ikke tør sige til befolkningen, at vi mener, at landets ledelse ikke skal have en ringere livsløn end ledere i store erhvervsvirksomheder. Faktisk er ministerpensionen jo ikke større end pensionen for en tjenestemand på skalatrin 49, det er faktisk mindre, end hvad en sølle vicepolitimester kan få.

At en minister oppebærer pension efter udløbet af ventepenge, svarer kun til, hvad en tjenestemand får ret til ved uansøgt, ham utilregneligt afsked. De vilkår er der ikke mange ledere i den private sektor der ville nøjes med.

En lavere livsløn vil endvidere være med til yderligere at forstærke skævheden i rekrutteringsgrundlaget til poster i Folketing og regering, og det er ikke ønskeligt for vort folkestyre. Faktisk mener vi i Venstre, at en diskussion af, hvordan vi får mange flere kvalificerede mænd og kvinder fra de politiske partier til at stille sig til rådighed som folkevalgte og som ministre – ikke mindst ansatte i det private er-